

НАДІЛЕННЯ ПРОКУРОРА ПОВНОВАЖЕННЯМИ СЛІДЧОГО СУДДІ В ЕКСТРАОРДИНАРНИХ СИТУАЦІЯХ: РЕТРОСПЕКТИВА, СУЧАСНИЙ СТАН, КОНСТИТУЦІЙНІСТЬ ТА ДОЦІЛЬНІСТЬ

НОВОЖИЛОВ
ВІКТОР СЕРГІЙОВИЧ,
студент міжнародно-
правового факультету
Національного
юридичного
університету
ім. Ярослава Мудрого

З 26 по 28 квітня 2016 року проходила I Всеукраїнська конференція працівників прокуратури, завершення якої ознаменувало практичну реалізацію другого етапу реформи прокуратури – утворення органів прокурорського самоврядування. Разом із цим, незважаючи на прийняття у жовтня 2014 року нового Закону України «Про прокуратуру» (усі положення якого цілком набрали чинності тільки 15 квітня цього року), триванням процесу створення Державного бюро розслідувань, деякі народні депутати висловлюють радикальні погляди на майбутнє органів прокуратури. Зокрема, лунають заклики до ліквідації Генеральної прокуратури України, скасування функції процесуального керівництва прокурора над здійсненням досудового розслідування, віднесення органів прокуратури до підвідомчості Міністерства юстиції України тощо. У той же час міністр юстиції П.Д. Петренко пропонує створити нову систему спеціалізованих антикорупційних су-

дів, яким би були підсудні справи, що входять до підвідомчості Національного антикорупційного бюро України, реформувати господарські суди в комерційні, та водночас залучати до судового процесу у статусі суддів іноземців, щоб «отримати більший рівень легітимності» таких рішень.

Наведені факти засвідчують нагальну необхідність та невідкладність різноманітних комплексних теоретичних юридичних досліджень, які би повно, всеохоплююче та критично оцінювали ті чи інші пропозиції законодавця, вищих посадових осіб держави та інших правозастосовців. Дане дослідження виконується в описаному контексті та покликане дослідити законні повноваження прокурора як особи із самостійним процесуальним статусом і компетенцією щодо виконання певних функцій слідчого судді в екстраординарних ситуаціях.

Передусім необхідно застережити, що, незважаючи на те, що запропонована Дж. Локом та продовжена Ш.П. де Монтеск'є теорія поділу державної влади на три відокремлені гілки (законодавчу, виконавчу, судову) є законодавчо закріпленою в абсолютній більшості держав західної демократії та в Україні (частина перша статті 6 Основного Закону України), правові системи різних країн різняться

щодо віднесення прокуратури (чи органу, який функціонально найбільш наближений до неї) до виконавчої або судової гілок. Однак для цілей цієї статті презюмується, що прокуратура України в рамках чинної системи законодавства відноситься до виконавчої гілки державної влади.

Органи прокуратури були утворені на території України в часи Російської Імперії (1722 рік). 27 січня 1812 року в рамках підготовки до війни з Наполеоном було видано Статут польового судочинства. Відповідно до Основних положень перетворення судової частини в Росії, затверджених Його Високістю 29 вересня 1862 року, в кримінальному судочинстві «влада обвинувачення відокремлюється від судової». Згадана норма була реалізована в наступному в статутах судочинства. Згідно з пануючою в той час законодавчою концепцією територіальні органи прокуратур створювалися при відповідних судах, а Генеральним прокурором був за посадою Міністр юстиції. При цьому в 1867 році було прийнято Військово-судовий та Військово-морський судовий статут, що встановлювали систему окремих військових судів, правосуддя у яких здійснювали офіцерські чини. При цьому відповідно до розділу третього «Про осіб прокурорського нагляду» Військово-судового статуту прокурорський нагляд був ввірений Головному військовому прокурору та його товаришам, їх помічникам, військовим прокурорам і їх помічникам під наглядом Військового Міністра. При цьому прокуратури діяли тільки при військово-окружних судах і при Головному військовому суді, тобто при полковому суді вони не

утворювалися.

Згідно зі статтею 22 Основних Державних Законів від 23 квітня 1906 року, прийнятих як продовження маніфесту від 17 жовтня 1905 року, встановлювалося, що судова влада здійснюється від імені Государя Імператора встановленими законом судами. Там же (стаття 15) передбачалася можливість оголошення місцевості на військовому чи виключному стані.

Стаття 11 Зводу губернських закладів закріплювала, що за предметами відання присутні місця і влада («присутственныя мѣста и власти») в губерніях розділяється на адміністративну та судову. Стаття 23 Зводу губернських закладів встановлювала, що місцевості, у яких введено військовий стан, управляються на основі правил, що додані до цієї статті («Правила о мѣстностяхъ, объявляемыхъ состоящими на военномъ положеніи»).

Жоден із вищезгаданих законодавчих актів не встановлював за прокурорами, їх товаришами спеціальних повноважень, а тим паче передання їм тих чи інших функцій суду. З одного боку, не варто залишати поза фокусом компетенції і повноваження осіб прокурорського нагляду та судових слідчих, що навіть у мирний час за ординарних обставин були вельми широкими. Наприклад, у статті 264 Статуту кримінального судочинства закріплювалося, що судовий слідчий вживає власною владою всі заходи, необхідні для здійснення слідства, за виключенням тих, в яких його влада позитивно обмежена законом; вказаний принцип цілком відповідав концепції самодержавства в ності дій слідчого. З іншого ж, за-

конодавство Російської Імперії, будучи побудованим на положеннях державної влади в особі монарха, хоч і передбачало створення тимчасових і спеціальних судів, не містило положень, які би посягали на виключну компетенцію судів у здійсненні правосуддя, а в передбачених законом випадках – судового нагляду.

З початком буремного 1917 року територія України фактично опинилася в цілковитому позаправовому порядку. Конституція УНР (Статут про державний устрій, права і вільності УНР), прийнята 29 квітня 1918 року, що так ніколи фактично не була правозастосована, у статті 62 закріплювала, що «судова власть в рамках цивільного, кримінального і адміністративного законодавства здійснюється виключно судовими установами». Закон про тимчасовий державний устрій України від 29 квітня 1918 року, виданий Гетьманом Павлом Скоропадським, був на принципово іншому, менш досконалому юридичному рівні та не містив згаданого положення.

Конституція УСРР від 10 березня 1919 року встановлювала, що держава «є організацією диктатури трудящихся і експлуатуємих мас пролетаріату і найбільшого селянства над їх віковими пригнобленими і експлуататорами – капіталістами і поміщиками». Конституція УСРР від 15 травня 1929 року, як і попередня, не містила жодних положень про організацію судової влади як такої, її виділення в окрему гілку тощо.

У всіх зазначених вище конституційних актах була також цілком відсутня згадка як про органи прокуратури, так і про покладення на певних посадових осіб функції об-

винувачення. Означені питання регулювалися в підзаконних нормах тивно-правових актах, відповідно до яких прокуратура як відокремлена структура в Україні не існувала (до 1933 року в СРСР, а в УСРР – 1936), а її функції здійснював Народний комісаріат юстиції.

Значно прогресивнішою стала Конституція СРСР від 05 грудня 1936 року, що закріплювала виключну компетенцію відповідних судових установ щодо здійснення правосуддя (*стаття 102*), розгляд справ в усіх судах за участі народних засідателів, крім випадків, спеціально передбачених законом (*стаття 103*), відкрите слухання справ в усіх судах СРСР без жодних винятків, із забезпеченням обвинуваченому права на захист (*стаття 111*). У статтях 113-117 визначалися функції та структура органів прокуратури СРСР. Відповідні положення були відображені в Конституції УРСР від 30 січня 1937 року.

На жаль, вказані вище положення на практиці були, серед більшого, цілком декларативними. Наприклад, у 1924 році було створено прозасудовий орган, що розглядав кримінальні справи, – Особлива нарада НКВС СРСР, що проіснувала до 01 вересня 1954 року. А розділом V цілком таємного Оперативного наказу НКВС СРСР від 30 липня 1937 року № 00447 «Про операції щодо репресування колишніх куркулів, злочинців й інших антирадянських елементів» створювалися трійки – прозасудові органи в структурі НКВС, що були уповноважені розглядати справи щодо визначення винуватості осіб та остаточного визначення щодо застосування до них таких покарань як або розстрілу, або трипмання в таборах чи в'язницях на

строк від 8 до 10 років. У склад значної кількості трійок були включені особи, що займали посади прокурорів. Пункт 2 розділу V «Організація і робота трійок» Наказу НКВС СРСР № 00447 встановлював, що «на засіданнях трійок може бути присутнім (там де він не входить в склад трійки) республіканський крайовий чи обласний прокурор».

Ганебна практика позасудового засудження осіб в СРСР у тій чи іншій формі була в більшості припинена з настанням «відлиги». Частина перша статті 151 Конституції СРСР від 07 жовтня 1977 року встановила, що правосуддя в СРСР здійснюється тільки судом. Означена норма знайшла своє втілення й у статті 149 Конституції УРСР від 20 квітня 1978 року, проте, як не парадоксально, була виключена після здобуття Україною незалежності відповідно до Закону України «Про внесення змін і доповнень до Конституції (Основного Закону) України» від 17 червня 1992 року № 2462-XII. Глава 19 Конституції УРСР встановлювала, що найвищий нагляд за точним і однаковим виконанням законів усіма органами та службовими особами, а також громадянами на території Української РСР здійснюється прокуратурою.

При цьому, протягом усього радянського періоду органи прокуратури за певною аналогією з повноваженнями органів попереднього слідства в Російській Імперії були наділені широкими дискреційними повноваженнями щодо застосування тих чи інших слідчих дій чи санкціонування відповідних оперативно-розшукових заходів. Згадана концепція була прийнята й опісля проголошення Україною не-

залежності, зокрема не були змінені відповідні положення Кримінально-процесуального кодексу 1960 року, а частина друга статті 8 нового прийнятого Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» від 18 лютого 1992 року № 2135-XII в первинній редакції встановлювала, що здійснення негласних заходів проводиться як виняткові дії з санкції виключно Генерального прокурора України.

Проте 28 червня 1996 року з прийняттям Основного Закону України було встановлено докорінно інші засади та принципи діяльності як державної влади загалом, так і виняткове значення незалежної судової гілки, наділення її виключною компетенцією щодо охорони прав і свобод людини і громадянина.

Отже, викладена вище спроба аналізу стану законодавства щодо досліджуваної проблеми із застосуванням історичного методу показала прогресивний поступальний розвиток у цьому напрямку та загалом позитивний еволюційний політико-законодавчий процес із деякими реакційними, регресивними елементами в ході його протікання. Відтак, осмислення ретроспективного аспекту проблеми сприяє здійсненню більш ґрунтовної оцінки сучасних законодавчих новел, про які йтиметься нижче.

Частина перша статті 124 Конституції України відновила норму про те, що правосуддя здійснюється виключно судами, та закріпила, що делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускаються. Частина п'ята статті 125 Основного Закону України встановила, що створення

надзвичайних та особливих судів України встановлює, що конфіскація майна не допускається. Частина перша статті 127 Конституції також однозначно визначила питання, щодо того, хто може здійснювати правосуддя – професійні судді та, у визначених законом випадках, народні засідателі і присяжні.

Основний Закон України також закріпив наступні виключні повноваження судів: частина друга статті 29 Конституції України встановлює виключну компетенцію суду щодо заарештування особи або тримання її під вартою. При цьому частина третя цієї статті встановлює імператив про те, що обґрунтованість тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід має бути перевірена судом протягом 72 годин. Частина друга статті 30 Основного Закону України встановлює виключну компетенцію суду щодо надання дозволу на проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду чи обшуку, а частина третя цієї статті – встановлює, що винятки з цієї норми є можливі тільки коли має місце невідкладний випадок пов'язаний або з врятуванням життя людей та майна, або з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні злочину. Стаття 31 Конституції України передбачає, що до предмета виключного відання суду належить вирішення питання втручання у таємницю листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції. Частина друга статті 39 Основного Закону України закріплює виключну компетенцію суду щодо встановлення обмежень на право збиратися мирно, без зброї і проводити збори, мітинги, походи і демонстрації. Частина шоста статті 41 Конституції

України встановлює, що конфіскація майна може бути застосована виключно за рішенням суду у випадках, обсязі та порядку, встановлених законом. Частина третя статті 47 Основного Закону України передбачає, що тільки виключно судовим рішенням особа може бути примусово позбавлена житла. Частина перша статті 62 Конституції встановлює, що виключно суд може вирішувати питання щодо винуватості особи у вчиненні злочину.

Разом із цим, частина друга статті 64 Конституції України закріплює, що в жодному випадку, у тому числі й в умовах воєнного або надзвичайного стану не можуть бути обмежені права і свободи, передбачені, серед інших, статтями 29, 47, 62. Доцільно звернути увагу на той факт, що положення згаданої частини стосуються тільки можливості обмеження прав і свобод людини і громадянина, при цьому з зазначенням строку дії цих обмежень. Одне існування тих чи інших екстраординарних обставин не може бути ані приводом, ані підставою для порушення чи нехтування засадами існування державної влади, імперативних норм, пов'язаних із цим, у тому числі й норми частини першої статті 124 Основного Закону України.

Стаття 121 Конституції України надає вичерпний перелік функцій прокуратури, який не містить згадки про функцію контролю на досудовому розслідуванні. Відповідно до частини третьої статті 2 Закону України «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 року з наступними змінами на прокуратуру не можуть покладатися функції, не передбачені Конституцією України.

Разом із цим, Законом України

«Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо особливого режиму досудового розслідування в умовах воєнного, надзвичайного стану або у районі проведення антитерористичної операції» від 12 серпня 2014 року № 1631-VII Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI з наступними змінами (*далі – КПК України*) було доповнено розділом IX¹, що складається з однієї статті. Відповідно до неї (*стаття 615 КПК України*) легалізоване делегування повноважень слідчого судді відповідному прокурору. Зазначене може мати місце за наявності наступних ознак:

вказане повноваження реалізується на місцевості (адміністративній території), на якій діє правовий режим воєнного, надзвичайного стану або проведення антитерористичної операції;

слідчий суддя не має можливості у встановлені законом строки виконати відповідні повноваження.

Делегуванню підлягають наступні повноваження:

щодо обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою на строк до 30 діб до осіб, які підозрюються у вчиненні злочинів, передбачених статтями 109-114¹, 258-258^б, 260-263¹, 294, 348, 349, 377-379, 437-444 Кримінального кодексу України;

щодо надання дозволу на застосування такого заходу забезпечення кримінального провадження як тимчасовий доступ до речей і документів;

щодо надання дозволу на здійснення такої гласної слідчої (розшукової) дії як обшук;

щодо надання дозволу на здійс-

нення усіх негласних слідчих (розшукових) дій, які за звичайних умов вимагають попереднього судового погодження.

Процесуальний механізм виконання статті 615 КПК України передбачений в розділі III «Порядок здійснення особливого режиму досудового розслідування в умовах воєнного, надзвичайного стану або у районі проведення антитерористичної операції» Інструкції про порядок превентивного затримання у районі проведення антитерористичної операції осіб, причетних до терористичної діяльності, та особливого режиму досудового розслідування в умовах воєнного, надзвичайного стану або у районі проведення антитерористичної операції, затвердженої міжвідомчим наказом Міністерства внутрішніх справ України, Генеральної прокуратури України та Служби безпеки України від 26 серпня 2014 року № 872/88/537, зареєстрованому в Міністерстві юстиції України 27 серпня 2014 року за № 1038/25815 (*далі – Інструкція*). Інструкція містить наступні ключові положення:

по-перше, надається тлумачення словосполучення «відповідний прокурор» – прокурор, який здійснює процесуальне керівництво у відповідному кримінальному провадженні (*пункт 3.1*);

по-друге, встановлюється, що рішення, які приймає прокурор внаслідок реалізації делегованих повноважень, оформлюється не у вигляді відповідних ухвал, а в формі постанови (*підпункти 3.2.2, 3.3.2, 3.4.2, 3.5.2 пунктів 3.2, 3.3, 3.4, 3.5 відповідно*);

по-третє, відповідні постанови прокурора засвідчуються особистим підписом прокурора та гербовою пе-

чаткою, а в разі тимчасової відсутності можливості засвідчити постанову та рішення гербовою печаткою, прокурором проставляється номер службового посвідчення з подальшим засвідченням гербовою печаткою (підпункти 3.6.1, 3.6.2 пункту 3.6);

по-четверте, знаходить свого нормативного закріплення очевидна норма щодо того, що прокурор, що реалізує делеговані повноваження слідчого судді, керується тими ж правилами, що й суд, у вирішенні процесуального питання по суті (підпункти 3.2.1, 3.3.1, 3.4.1, 3.5.1 пунктів 3.2, 3.3, 3.4, 3.5 відповідно).

Стаття 615 КПК України передбачає делегування функції здійснення судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні в особі слідчого судді одній із сторін кримінального провадження – обвинуваченню в особі прокурора-процесуального керівника досудового розслідування. Для всеохоплюючого аналізу цілком доцільним є здійснення порівняння зазначених посад, зокрема за вимогами до осіб, які їх можуть обіймати.

Так слідчим суддею є суддя місцевого суду, обраний зборами суддів цього суду як слідчий суддя, а щодо розгляду питання про надання дозволу на здійснення негласних слідчих (розшукових) дій – голова чи за його визначенням інший суддя Апеляційного суду Автономної Республіки Крим, апеляційного суду області, міст Києва та Севастополя (пункт 18 частини першої статті 3 КПК України, частина друга статті 20, частина п'ята статті 21, частина четверта статті 26 Закону України «Про судоустрій і статус

суддів» від 07 липня 2010 року № 2453-VI в редакції Закону № 192-VIII від 12 лютого 2015 року з наступними змінами). При цьому в усіх суддів апеляційного суду апріорі є досвід роботи суддею не менше п'яти років або стаж наукової чи науково-педагогічної діяльності у галузі права не менше десяти років, а для отримання статусу судді є необхідним проходження багатоступеня кваліфікаційного відбору. На противагу зазначеному, частина перша статті 46 Закону України «Про прокуратуру» від 05 листопада 1991 року № 1789-XII у редакції, чинній на момент набрання чинності статті 615 КПК України, передбачала, що до служби в органах прокуратури на посади прокурора можуть прийматися особи з повною вищою освітою без досвіду роботи. Отже, законодавцем, при конструюванні статті 615 КПК України, на погляд автора, було обрано в якості суб'єкта, якому делегуються повноваження, посадову особу зі значно меншим рівнем загальної правової компетенції.

Серед критичних недоліків статті 615 КПК України можна також назвати відсутність будь-яких обмежень щодо визначення місцевостей, на яких у спрощеному порядку можуть отримуватися дозволи на проведення відповідних слідчих (розшукових) дій (як гласні, так і негласні) чи застосовуватися заходи забезпечення кримінального провадження. Адже прокурор, який є процесуальним керівником у провадженні, що з тих чи інших підстав було відкрито за підсудністю в місцевостях (адміністративних територіях) зі спеціальним правовим режимом, незалежно від тяжкості попередньої правової кваліфікації

діяння (події), може приймати відповідні рішення щодо проведення згаданих процесуальних дій на всій території України. Негативним фактором є і те, що постанови прокурора, прийняті на реалізацію повноважень, делегованих відповідно до статті 615 КПК України, хоч за своєю суттю є заміною функції судового контролю, проте не підлягають опублікуванню відповідно до Закону України «Про доступ до судових рішень».

Беззаперечним є той факт, що при виникненні екстраординарних ситуацій та обставин здійснення правоохоронної діяльності, а тим паче пов'язаних із цим правозастосовчих обрядів на первинному етапі значно ускладнюється. Виникає необхідність в активізації та підвищенні темпів ведення оперативно-розшукової, розслідувальної, контрольно-розвідувальної, розвідувальної діяльності. Проте абсолютно всі дії органів публічної влади, їх посадових осіб відповідно до частини другої статті 6, частини другої статті 19 Конституції України мають бути законними. Адже лише додержання основоположного принципу суверенної української державності – людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека є найвищою соціальною цінністю, а права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави (стаття 3 Основного Закону України) – здатне подолати всі наявні соціально-світоглядні протиріччя та забезпечити збереження правопорядку, солідаризувати суспільство.

Стаття 8 Основного Закону України, будучи стрижневою для кожного фахівця в галузі права, встановлює, що в Україні визнається і діє принцип верховенства права (частина перша), Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй (частина друга), норми Конституції України є нормами прямої дії. Звернення до суду для захисту конституційних прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується (частина третя).

Навіть поверхневого, суто формального аналізу та порівняння положень статті 615 КПК України та частини другої статті 124 Конституції України є, на глибоке переконання автора, більше, ніж достатньо, для констатації невідповідності Основному Закону України (неконституційності) приписів розділу IX¹ КПК України.

Згадана проблема потребує проведення невідкладного ґрунтовного доктринального дослідження. Проте вже на теперішньому етапі автор вважає за виправдане, доцільне та можливе ствердити, що стаття 615 КПК України є неконституційною з наступних підстав:

передбачає делегування функції судів (функції здійснення судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні) іншим посадовим особам – прокурорам (що становить порушення частини першої статті 124 Основного Закону України);

передбачає можливість обмеження конституційних прав і свобод людини у випадках, що не передба-

чені Конституцією України (в місцевостях, на які поширюється правовий режим проведення антитерористичної операції) (що є порушенням статті 64, 29, 30, 31 Основного Закону України);

передбачає в умовах воєнного або надзвичайного стану обмеження прав і свобод людини, передбачених статтею 29 Конституції України, – права бути заарештованим або триматися під вартою тільки за вмотивованим рішенням суду, права буди доставленим протягом 72 годин після затримання до суду для підтвердження тимчасового заповізного заходу, права бути звільненим, якщо протягом 72 годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою (що є порушенням статей 29, 64 Основного Закону України);

передбачає наділення прокуратури України функцією, що не передбачена Конституцією України, – здійснення судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні (що є порушенням статті 121 Основного Закону України).

Враховуючи викладене, видається за можливе сформулювати наступні висновки: відповідно до пункту 1 частини другої статті 87, статей 8, 9, 12, 13, 14, 15, 16, 21, 22 КПК України усі докази та інші відомості, одержані внаслідок реалізації прокурором делегованих відповідно до статті 615 КПК України повноважень, підлягають визнанню недопустимими внаслідок істотного порушення прав та свобод людини, гарантованих Основним Законом України. При цьому, усі правозастосовці-посадові особи, в силу того, що кожен із них має вищу юридич-

ну освіту та відповідну кваліфікацію, за застосування положень статті 615 КПК України, видання на її виконання відповідних нормативно-правових та інших актів підлягають притягненню до кримінальної та інших видів юридичної відповідальності, зокрема за перевищення влади або службових повноважень працівником правоохоронного органу.

Суб'єктам конституційного по-дання необхідно звернутися до Конституційного Суду України щодо відкриття конституційного провадження про відповідність Основному Закону України статті 615 КПК України.

Засуджені, щодо яких прокурором під час досудового розслідування приймалося рішення про здійснення процесуальних дій або застосування відповідних заходів згідно зі статтею 615 КПК України, можуть звернутися із заявою про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами в силу пункту 2 частини другої статті 459 КПК України.

Законодавець в особі Верховної Ради України або шляхом проведення всеукраїнського законодавчого референдуму зобов'язаний в найкоротший строк привести кримінальне процесуальне законодавство у відповідність з Конституцією України.

Науковий керівник:

Шило Ольга Георгіївна
доктор юридичних наук,
професор, завідувач кафедри
кримінального процесу та
оперативно-розшукової
діяльності Національного
юридичного університету
ім. Ярослава Мудрого.

IN LAW *we trust*

НАУКОВИЙ ЖУРНАЛ ВІД СТУДЕНТІВ ДЛЯ СТУДЕНТІВ

ВИПУСК 1

**ДАВАЙТЕ
ГОВОРИТИ ПРО ТЕ,
ЩО ВВАЖАЄМО
ВАЖЛИВИМ**

ЗМІСТ:

НАДІЛЕННЯ ПРОКУРОРА ПОВНОВАЖЕННЯМИ СЛІДЧОГО СУДДІ В ЕКСТРАОРДИНАРНИХ СИТУАЦІЯХ: РЕТРОСПЕКТИВА, СУЧАСНИЙ СТАН, КОНСТИТУЦІЙНІСТЬ ТА ДОЦІЛЬНІСТЬ (НОВОЖИЛОВ В.С.)	3
ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ У ФОРМІ ПРИВАТНОГО ОБВИНУВАЧЕННЯ ЗА КПК УКРАЇНИ (Булгакова А.В.)	12
УГОДА ПРО ВИЗАННЯ ВИНУВАТОСТІ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ: ОКРЕМІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ТА ПРАВЗАСТОСУВАННЯ (Сергеева К.С.)	18
ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ ЧАСТИНИ 5 СТАТТІ 176 КПК УКРАЇНИ ТА НАПРЯМИ ЇХ ПОДОЛАННЯ (Білько І.П.)	22
«ТАЄМНИЦІ» У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ (Прудникова Ю.Г.)	26

Харків
2016